

شنبه 10 اسفند 1398 - 5 رجب 1441 - 29 فوریه 2020

ورود "امام خمینی" (ره) به قم پس از پانزده سال دوری (1357ش)

و، «امام خمینی» (ره) به قم پس از پانزده سال دوری (1357ش)، امام خمینی (ره) پس از بازگشت پیروزمندانه به میهن اسلامی ایران، در تهران اقامت نمودند تا پایه‌های حکومت اسلامی استقرار یابد. معظم له پس از تشکیل دولت موقت و سامان‌یابی نسبی اوضاع کشور، بنا به وعده‌ای که داده بودند هجده روز پس از پیروزی انقلاب در تاریخ دهم اسفند 1357ش، به کانون انقلاب اسلامی، یعنی قم عزیمت نمودند. اما آن حضرت، 11 ماه بعد در اثر ابتلا به بیماری قلبی، در دوم بهمن 1358ش، مجدداً به تهران بازگشتند و از آن پس، به علت ضرورت رهبری نظام اسلامی از نزدیک و لزوم حضور ایشان در مرکز کشور، تا پایان عمر پر بار خویش در تهران اقامت گزیدند.

چشمه "سیده" یکی از اعیان ملی و رسمی ادیان قبل از اسلام جشن سده، یکی از جشن‌های ایرانی، است که در آغاز شامگاه دهم بهمن ماه یعنی آبان روز از بهمن ماه برگزار می‌شود. جشن «سده» بزرگ‌ترین جشن آتش و یکی از کهن‌ترین آیین‌های شناخته شده در ایران باستان است. در این جشن در آغاز شامگاه دهم بهمن ماه، همه مردمان سرزمین‌های ایرانی بر بلندای کوه‌ها و بام‌خانه‌ها، آتش‌هایی برمی‌افروخته و هنوز هم کم و بیش بر می‌افروزند. مردمان نواحی مختلف در کنار شعله‌های آتش و با توجه به زبان و فرهنگ خود، سرودها و ترانه‌های گوناگونی را خوانده و آرزوی رفتن سرما و آمدن گرما را می‌کنند. همچنین در برخی نواحی، به جشن خوانی، بازی‌ها و نمایش‌های دسته جمعی نیز می‌پردازند.

در گذشت "ابن بقاء" دانشمند علمه فائده (470 هـ)، ابوعلی عبدالله بن بقاء، دانشمند علوم قرآنی، محدث و فقیه مسلمان، از محققان در زمینه‌های تاریخ، اخلاق، حدیث، کلام و لغت بود و تالیفات متعددی از خود به جای گذارد. تعداد تالیفات ابن بقاء را تا 150 جلد ذکر کرده‌اند که البته تنها سه اثر او به صورت نسخه‌ای خطی در کتابخانه‌های بزرگ دمشق نگهداری می‌شود. وفات

ابن بقاء در 85 سالگی واقع شد. شهادت "ابن سبکیت" عالم لغوی و ادیب مسلمان به دست مته‌کار عباسی (244 ق)، ابویوسف یعقوب بن اسحاق خوزی معروف به ابن سبکیت اهوازی، عالم، شاعر، لغوی، راوی و ادیب مشهور ایرانی و شیعی مذهب، در سال 186 ق در قریه‌ای در خوزستان به دنیا آمد. وی هیچ‌گاه از دانش‌اندوزی باز نایستاد و در رشته‌های مختلف علوم تدریس می‌کرد. ابن سبکیت از خواص اصحاب امام جواد و حضرت امام هادی (علیهما السلام) بود. وی عشق و علاقه‌ای وافری به آل‌علی (ع) داشت و در اظهار عقایدش بی‌پروا بود. ابن سبکیت، معلم فرزندان متوکل، خلیفه‌ای ستمکار عباسی بود و در ابراز شیعی‌گری خود، زبانی بی‌باک داشت، چندان که جان خود را نیز به خاطر آن از دست داد. روزی متوکل که با اهل بیت (ع)، دشمنی سرسختی داشت از او پرسید که آیا فرزندان من بهترند یا پسران امام علی (ع)؟ ابن سبکیت در جواب گفت: من، تو و فرزندان تو را با قنبر، خادم علی (ع) برابر ندارم. متوکل برآشفته و فرمان داد زبان وی را از قفا بیرون کشند. غلامان او را به بدترین صورت شکنجه کرده و کشتند. ابن سبکیت متخصص لغت و شعر عرب بود و بیش از بیست اثر از خود بر جای گذاشته است که اصلاح المنطق و الالفاظ و الاضداد از آن جمله‌اند.